

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Dignitas officij ex persona, & alijs donis. Cap. 9.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

fecerimus, ipsum ad viam veritatis ducentes. & vt scias quantum bonum sit, cum salute nostra & alios lucrari, audi propheta tam ex persona Dei dicentem: Si separaueris pretiosum à vilis, quasi os meum eris: quid hoc est? qui ab errore ad veritatem (ait) manuduxerit, vel à peccato ad virtutem, proximum induxerit; me imitatur. Etenim ipse cum Deus sit, propter nihil aliud nostram induit carnem, & alia humana omnia sustinuit, & crucem quoque suscepit; nisi vt nos peccato obnoxios liberaret. Prædicatio verò quam sit ad hoc efficiendum proprium & efficax instrumentum, infra significabo.

Hier. 15.

Dignitas Officij ex persona & varijs donis. Cap. IX.

Tertio loco sacri Oratoris excellentia ex ipsa persona & auctore, cui proprium hoc munus est, intelligitur. Is autem primum est Deus ipse. multifariam, inquit S. Paulus, multisque modis olim Deus loquens Patribus in Prophetis, nouissimè diebus istis, loquutus est nobis in filio. Itaque Deus Pater, qui misit Prophetas, & nouissimè filium, præcipuus auctor est prædicationis, & Deus Spiritus sanctus, qui afflauit Prophetas, & postea repleuit Apostolos, & qui assidue loquitur in suis ministris: ac Deus Filius, qui coram apparens docuit, de quo Psaltes ait. Ego autem constitutus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum eius, prædicans præceptum eius. Qui de se ipso interpretatus vaticinium Isaia, euangelizare, ait, pauperibus misit me. In suprema cæna Patrem alloquens, ego te (inquit) clarificaui super terram: opus consummaui, quod dedisti mihi vt faciam, & manifestaui nomen tuum hominibus: tamquam totum quodammodo opus eius fuisset sacre prædicationis negotium. Est igitur tamquam auctoris Dei proprium munus prædicandi: ex hominibus autem ministros, quamquam possit quos sibi placet assumere, tamen Sacerdotum vult esse præcipuum, ac Prophetarum, Apostolorum, atque eorum, qui Apostolis successere; maximè enim in sua Ecclesia, vult ad Episcopos pertinere. Consideretur igitur, quid sit, munus obire Prophetarum & Apostolorum, interpretem ac legatum esse Altissimi, tubam Spiritus sancti, linguam & os Dei.

Deus primus auctor prædicationis.

Hebr. 1.

Psal. 2.

Luc. 4.

Io. cap. 17.

Psalm. 110.

Præterea dignitas huius muneris potest intelligi ex multis donis Sancti spiritus, quæ vt rectè exerceatur requirit. Nam præter excellentes morum virtutes, eò pertinent dona sapientia, scientia, sermonis, & Prophetia, eius, de qua Paulus loquitur,

Quæ dona ad hoc munus concurrunt.

C tur,

tur, cum ait: Aemulamini spiritualia, magis autem ut Prophetis. Nam qui prophetat hominibus loquitur ad ædificationem, & exhortationem, & consolationem. Præterea quamuis ad vitam, quæ vocatur Actiua, prædicationis referatur; tamen ex contemplatiua debet oriri tamquam ex fonte; ex quo fit, ut summam utriusque utilitates ac laudes amplectatur, & in se contineat. Nec sanè est dubium, quin, qui non ad quælibet solum, sed ad perfectas etiam debet populum erudire, & incitare virtutes, in eo debeat genus perfectionis valde excellens inesse. Ipsa verò prædicationis exercitatio ad perfectionis pertinet summam, nempe ad Dei & proximi charitatem.

l. de Monarcha in initio.

Eius enim est (ut loquitur Iustinus martyr.) qui homines, aut eius potius, qui Deum charum habet, eos, qui ea reliquerunt & prætermiserunt quæ scire debuerant, admonere: docere ignaros viam salutis; salutaria præbere consilia, peccantes corrigere, consolari afflictos, quæ ad opera misericordie quæ spiritualia vocantur, spectant.] hæc autem ex suo munere tractat

Opus prædicandi præcellit operibus misericordie corporalis.

opera Concionator, ac proinde hæc opera eius ad hanc nobilissimam virtutem ex sua natura pertinet. Rectè autem Chryf.

Hom. 3. in Gen.

Ut anima corpore melior est, ita his, qui indigentibus pecunias, & facultates suppeditant, maioribus præmijs digni sunt ij, qui admonendo, & continuè docendo in viam rectam supinos &

Et Hō. 25. in act. Ap.

desides inducunt, monstrando eis diuinarum virtutum fragrantiam, & vitiorum malevolentiam.] Beatos pacificos Christus Dominus declarat, quoniam illo donabuntur singulari honore, ut præ ceteris filij Dei nominentur: at concionatorum est odia extinguere, lites cohibere, & nequam homines non modò inter se, verum etiam cum Deo reconciliare. quod cum fuerit adeo proprium filij Dei munus, haud mirum est, si, qui illius præcipuè imitantur opus, dignantur & nomine. Clemens Alexan.

In 1. lib. Strom.

loquens de spirituali agricultura, cum duplicem esse dixisset, & scripto, & pronuntiatione, Vtrius (inquit) modo Domini operarius, præclarum frumentum seminauerit, & spicas auxerit, & messuerit; iure diuinus apparebit agricola. Operamini (ait Dominus) non cibum qui perit, sed qui manet in vitam æternam: sumitur autem nutrimentum & per cibos & per verba.] Denique, quot sunt virtutes, ad quas Concionator populum adhortatur, (quæ plane sunt omnes) ad totidem eius prædicationis spectat: ut non possit non esse præstantissimus labor, qui ex adeo præclaris fontibus manat.

Quam-